

איציק ויינגרטן (34) עוזב את "תיאטרון חיפה". הוא עצוב, מז ומתוסכל.

הוא מדבר על הנהלה דיקטטורית, שרוח הכוח הפך אצלה לסם משכר.

איציק בודרן מחימה

מועדון התיאטרון. אולם קטן המחובר במסדרון ארוך להיכל הגדול של התיאטרון העירוני חיפה. תשואות. מאות מחיילי גולני, קצינים וחוגרים, באו לחזות בהצגה: הילד מאחורי העננים מאת נאוה עמל, כבימויו של איציק ויינגרטן. אמא (אסי אשר) משחקת את חייה, במונוראמה בנושא הכאוב על ילדים החולים בתיסמונת דאון. הצגה קשה. איציק יושב בשורה הראשונה. מנופף

איציק ויינגרטן, דפקו אותי!

למישהו לשלום ומתחיל להנחות שיחה על ההצגה. ההתחלה קשה. החיילים לא שוא"לים, אולם משנשבר הקרח, קולח דיון רצוף בין השחקנים, הבימאי והחיילים. איציק ויינגרטן כבר אינו ילד. תלתלים מאוד מתולתלים, פה ושם שיערה לבנה. מישקפי ג'ון לנון תלויים על קצה אפו. ילד טוב רחובות. נולד לאבא פלאח

החלטתו להיות ארטיסט במקום עורך דין? בנושא הזה הם היו מאוד בסדר, יחסית לתקופה. האמינו שאם החלטתי, זאת אומרת שאני צודק. בהתחלה סירבו לקבל את המשמעות של בן הלומד תיאטרון. נולח צ'לטון, בימאית ומורה, הררי כה את התלמידים בצעריהם הראשונים עלי בימות. קשר מיוחד נוצר בינה לבין איציק. 12 שנה מאוחר יותר בחרה בו לשחק בהצגה שביימה בתיאטרון חיפה.

היום הפסיקו לצאת שחקנים מהארץ ניברסיטה, אז היא היתה פירמה. למדו איך להתאזן על הבימה, למדו איך ליצור רמות. נולח יצרה איתם קבוצה מיוחדת של אנשים צעירים מאוד, שהאמינו בכוחם הבלתי-מוגבל. כוח שימש כדי לבנות עולם יפה יותר. היא הציעה, והם החליטו החלטה אמיצה. פעם ראשונה מסוגה בישראל. הקבוצה החליטה לתרום שנה מחייה למען הזולת ועברה לגור בקריית-שמונה בהתנדבות.

איציק פגש בחוג גם את עופרה ובחנתונה קטנה וצנועה הם נישאו. קריית-שמונה. 10 שנים לאחר מכן כתבו איציק ועופרה הצגה קצרה על המקום. שיר אהבה בדואי מספר על יוסי, שזרק אבנים על חתולת רחוב בקריית-שמונה.

איציק ועופרה באו לעזור ומצאו מקום קשה ועני. מקום הוקק לחינוך ועזרה. מצאו נוערי-שוליים. נוער מתוסכל. ההכרה במציאות כואבת של חוסר-אונים החלה.

איציק בקפה של בני, מול התיאטרון: "אני מרגיש שלאט-לאט אני מתמסר, ומשהו מתחיל לחרוק בגוף שלי. פעם הייתי מגפין וצועק ונלחם בחרוף על כל מה שחשוב לי."

"היום? רציתי לנסוע לשבות רעב עם חברי-הכנסת בקשר למערכת-הבי-ריאות, אבל כמו כולם, הייתי יפה במי-לים."

תיאטרון חיפה אימץ את הקבוצה, אולם הם עזבו מחשש להתמסדות. אחד חזר בתשובה, אחד כפרו, אחרים עזבו.

בני אלוהים בקטן

איציק ועופרה המשיכו לתיאטרון רון נוה צדק ובמקביל איציק בייס וכתב והתקבל לסידרה ארץ מולדת בטלוויזיה. חלק מהטכסטים והבימוי הוא עשה בעצמו. כך הגיע לתודעתם של כל ילדי ישראל, הלומדים ציונות והיסטוריה מתוך הסידרה הזו.

הוא המשיך הלאה במסלול שהוא מהיר לשחק בגיל, ואף הינחה תוכנית ספרות בטלוויזיה.

נוה צדק היה או תיאטרון שכונות ואיציק הרגיש שהוא תורם משהו לאנשי-שם. הוא בייס הצגה של דליק וולניץ על החריגים בחברה.

לפני חמש שנים קיבל איציק הזמנה מעומרי ניצן, שניהל אז את תיאטרון חיפה, לחזור לעיר הפועלים ולהתמנות לבימאי הבית.

"וכאן, הוא מתעורר מהסנטי-מנטאליות, עשיתי את הגדולה שבשי-גיאות. ניצן רדש ממני כתנאי לעבור ולגור בחיפה, כדי להתבסס כאן לתי-קופה ארוכה.

"טוב, ארונו מטלטלינו, צירפנו גם את אמי (אבי נפטר בינתיים), ועלינו צפונה. כשנכנסנו לתיאטרון הבנתי שזה לא כדורך כמו שהנשמע. רציתי לביים ולא נתנו לי. המיתו מיד כל הצגה שהצעתי להם."

עומרי ניצן הלך בינתיים. בראש הפירמידה נשארו נועם סמל, כארמי ניסטרטר וגרליה בסר והיושע סובל, כמנהלים אמנותיים. שניהם אנשי תיאטרון מעולים, מהשורה הראשונה של הבימה הישראלית, אולם הכוח שניתן בכדיהם הביא אותם לרצון

ליצור מעצמם מעין בני אלוהים בקטן. "שיחקתי בשתי הצגות: האדונית והרוכל ובהבולשט חוקרת ובימתי עוד ארבע הצגות. נוכחתי, לתדהמתי, שיש כאן שני אנשים, שהשתלטו על התיאטרון ומנצלים את כולו, שחקנים וכסף, כדי לעשות את ההצגות שלהם, לקדם את עצמם במישור הבינלאומי.

"הם לא ראגו לשום הצגה אחרת, ורק זרקו קצת פירורים מהשעור שבי-קערה לאחרים. סובל הכניס מחזות שלו ובסר בייס אותם. זה הפך לתיאטרון פרטי של המישפתה. לא ראגו לשום דבר סכינם. היתה או מהומה פוליטית רבתי עם ח"כ מאיר כהן אבידוב, שדרש לפטר אותם. בסופו של דבר הלחץ הופעל גם בגלל הסיבות שצינתי."

הצגת סידרום ירושלים מאת סובל ובבימוי בסר, הופסקה ארבע פעמים בבכורה באולם הבימה בתל-אביב על ידי אוהדי "כך". כיצד חש? "ההצגה היתה די משעממת ולא הבנתי על מה

הם סתם התעקשו בנושא ההוא. ההצגה היתה אמורה להיות הצגה קטנה ולא חשובה, כאיזה אולם קטן ולא חשוב, ואז הם (סובל ובסר) רצו להראות לכולם, שבעצם השדר לא כלי-כך נורא והחליטו להעלות את מחזהו של מונדי על הבימה הראשית, צינורו את הקטעים הבעייתיים והכל ראו את התוצאה.

"הם ויתרו על שחקנית גדולה וע"צומה, מהשורה הראשונה היום בארץ. אני עובד איתה אישית, וכיף לי בצורה בלתי-רגילה. כן, כמובן, יש ויכוחים אבל בסופו של דבר האהבה מנצחת."

בלי מרפקים

איציק רין כבר כמה שנים עם הפקה תיאטרונית לגונו שב משדה הקרב מאת קלטין טרמבי. "אני שים יוצאים לפעמים המומים מההצגה. הטכסט מעולה. איכשהו כל האנטי-מילחמתיות הזאת והחמימות הסתדרו

עופרה ויינגרטן, תמיד אשתו.

לי עם עצמי, עם החמימות שלי, עם ההשקפות הפוליטיות שלי. "מה אני אצביע בנובמבר? מפ"ם או ר"ץ, בטח שלא למערך."

ומה ביקורת עושה לשחקן? "בסר וסובל האשימו תמיד מישחו אחר בכישלון הצגה שלהם. פעם זה היה הקהל, שלא הבין, ופעם הביקורת, שלא הבינה. כשהם לא תפסו אז הם הכריזו, שכולם אינפנטילים, ושבעצם המחזה מקדים את זמנו בכמה שנים. לי אישית הביקורת לא נותנת הרבה. אולי לפעמים, אם יש פיד-באקים חיוביים."

תוכניות לעתיד? "אני עובר בקאמרי ובתיאטרון נווה-צדק. אולי נעשה עבודת פריילאנס בחיפה. מחכים עכשיו למנהל חרש. נראה איך הוא יהיה. מקווה לטוב."

או הנה איציק. כל התישבחות הן מאנשים אחרים, לא שלו. לאיציק כמי עט ואין מרפקים, איציק המסתכלים הנגרם לצופי זינו שב משדה הקרב. איציק, הכואב את תיאטרון חיפה. איציק יגיד שלום ברחוב לי סובל. איציק עוזב את ערי-השדה וחוזר למרכז. חיפה היתה, לדבריו, הגדולה בשגיאותיו. רינן ברגמן

הגדולה בשגיאותיו. רינן ברגמן